

Грозданъ наближи училището. Той вървѣше бързо, като че се боеше да не закъснѣе за нѣкоя работа, мжчеше се да избѣгне всѣка срѣща, която би го забавила. Но, както се виждаше, злѣ бѣше му провървѣло: тъкмо се освобождаваше отъ една, налетяваше на друга. Прѣдъ училището, отдѣто трѣбваше непрѣмѣнно да мине, стоеше запрегната кола. Една млада жена стоеше тамъ, облѣчена въ бѣло и съ бѣла кърпа на главата си. Това бѣше Райна, учителката отъ Загорци. Другъ багажъ изнесоха отъ училището и го товарѣха на колата. Грозданъ се досѣти, че днесъ си заминаваше Радуловъ. Когато той стигна тамъ, колата вече потегляше, но Радуловъ го забѣлѣза и каза да спратъ. Той искаше да си вземе сбогомъ отъ Гроздана и му подаде ржка. За нищо не го запита, нищо не му каза. Но умниятъ и съчувственъ погледъ на учителя показваше, че той добрѣ разбира това, което ставаше у него и сѣкашъ да го окуражи и насърчи, продължително му друсаше ржката. Все тѣй любезно и усмихнато му кимна съ глава и Райна. Колата трѣгна. Грозданъ продължи пътя си.

Отъ тукъ нататѣкъ той не срѣщна никого. Виждаха се само тукъ-тамъ дѣца, записани въ игритѣ си. Грозданъ прѣмина мегданя при черквата, зави изъ нѣколко още криви улички и стигна крайната махала, кждѣто живѣеше попъ Стефанъ. Виждаше се вече толѣмата кжща на попа, обградена съ високъ плетъ, съ пространна градина, пълна съ овошки. Грозданъ гледаше тая кжща и по посоката, която държеше, познаваше се, че отива нататѣкъ. Но като наближи вратника, той намали крачкитѣ си, загледа се, но не извика и не влѣзе. Все тѣй бавно и замислено той трѣгна къмъ края на селото и се изгуби. Слѣдъ малко той се зададе пакъ и отново трѣгна къмъ кжщата на попъ Стефана. Насрѣща му идѣше нѣкакъвъ човѣкъ. Грозданъ позна дѣда Недка и бързо трѣгна къмъ него.